

Tiempo de valientes

Tiempo de valientes, Damián Szifrón, 2005

Un psicoanalista es compromet a dur a terme tasques comunitàries per tal de commutar la pena per un delict de trànsit. Haurà de seguir un policia deprimid a causa de l'abandó de la seva dona

Una vocació primerenca

Damián Szifron va néixer a l'Argentina l'any 1975 i es va criar a casa d'un cinèfil: el seu pare arribava carregat del vídeo club amb bosses plenes de pel·lícules. Coppola, Spielberg, Scorsese, Allen, Hitchcock, Leone i també Peckinpah, la saga de *Harry el Sucio*, les escenes escollides de *Superman* i *La Guerra de les Galàxies* l'enganxaven a la pantalla del televisor un cap de setmana darrere l'altre.

Molt aviat havia vist prou cinema com per dominar els recursos fonamentals de qualsevol gènere i, com era d'esperar, tant bon punt va tenir la possibilitat de rodar no la va desapropitar. Sempre ha controlat al màxim la seva obra i per aquest motiu és el productor, director i guionista de la major part de la seva filmografia.

És un director format a la televisió, rodant sèries com la de *Los simuladores* que ha guanyat el premi Martín Fierro de Oro que, al seu país, equival als EMMY dels EUA. Però no

solament ha rebut reconeixements materialitzats en premis sinó que, a més, ha assolit quotes d'audiència que superaven el partit de futbol de l'Argentina al Mundial.

La sort del principiant o alguna cosa més?

Mariano Silverstein (Diego Parette) és un psicoanalista argentí típic i tòpic, de mitjana edat que està instal·lat professionalment. Un dia té un accident i es veu involucrat en un judici penal per un delict de trànsit. El seu advocat li recomana que demani una *probation* per tal de no haver d'anar a la presó. El jutge li encomana un servei a la comunitat que consisteix en seguir, com si es tractés de la seva ombra, l'inspector Alfredo Díaz (Luís Luque), que està deprimid perquè l'ha traït la seva dona.

Fidel als codis més clàssics d'una *buddie movie*, la parella comença el seu periple manifestant un refús mutu però, a mesura que es van coneixent, comença a funcionar una certa simbiosi fins

el moment que es veuen involucrats en un cas de molta volada que, poc a poc, va desvetllant una complexa trama de la policia.

En el procés anirem veient com de l'encontre de dues personalitats distants es passa al respecte i d'aquí a l'intercanvi de papers. Així, poc a poc, el psicoanalista assumeix el rol de policia i actua com a tal, sense acabar de prendre consciència del risc que corre, mentre supera esculls prou arriscats, fins i tot, per a un professional de la policia.

Els antiherois

El personatges d'Szifron són persones normals, de les que ens trobem a l'escola o a l'ascensor: peces d'un engranatge moltes vegades posades en escena.

La mestria del director radica en la forma en com mou les peces del guió. En un món corromput Silverstein i Díaz només disposen de l'amistat acabada d'estrenar, certa candidesa i una

tosca valentia per enfrontar-se a una trama de corrupció que els supera.

D'altra banda, Szifron deixa que els dos actors es posin davant la càmera. Ell es limita a oferir-nos l'angle just o l'expressió més precisa per tal de generar un fort nivell d'implicació –tots ens sentim Silverstein quan aquest corre perill- i, al mateix temps, picar-nos l'ull per generar el màxim de comicitat en les diverses situacions on es veuen implicats els protagonistes.

Però, al mateix temps, així que la trama es desenvolupa i els rols dels personatges es redefeixen, la pel·lícula va adquirint un to i ritme diferent i creix en intensitat i intriga, fins arribar el moment d'inflexió definitiu on els camarades esdevenen herois.

L'objectiu del director és treballar sobre els límits d'una delicada línia que separa la realitat de la ficció i, per aquest motiu, col·loca personatges quotidians en situacions «de cine», on dominen els elements més fantàstics i d'acció. Aquells territoris on va transcorre el seu pas a l'edat adulta.

Coneixedor com és dels estereotips del gènere d'acció policial, Szifron els desafia i supera i ens ofereix una obra sense fissures que ens sorprèn perquè ens demostra que hi pot haver darrera d'una aparent senzillesa.

El relleu generacional

Acostumats com estem al cinema argentí d'Aristarain, inscrit en una tònica de la denúncia política i social de caire progressista amb certa dosi de moralina, suposadament dirigit a un públic determinat i compromès, en la línia de *Los lunes al sol* o *Te doy mis ojos* pel que fa al panorama espanyol, -no exempt de certa «trampa»-, o les comèdies romànticolacrimògenes de Campanella; el que Damián Szifron ens ofereix és una pel·lícula plena de diversió i frescor. És una ocasió per poder agrair que ens arribi la possibilitat de somriure, i més, quan és a partir d'un pacte d'intel·ligència entre públic i director.

Fitxa tècnica

Direcció i guió: Damián Szifron

País: Argentina

Durada: 112min

Gènere: Comèdia d'acció

Actors:

Diego Parette: Licenciado

Mariano Silverstein

Luís Luque: Licenciado Alfredo Díaz

Oscar Ferreiro: Lebonian

Gabriela Izcovich: Diana

Martín Adjemiar: Comisari

Toni Lestingi. Arias

Producció: Oscar Kramer i Hugo Sigmal

Música: Guillermo Guarechi

Montaje: alberto Ponce

Dir. Artística: Jorge Ferrari i Juan Carlos Roust

Vestuario: Julio Suárez

Estrena Argentina: 29-09-05

Estrena España: 26-05-06

Filmografia

2006

Tiempo de valientes

2003

El fondo del mar

2002

Los simuladores (Sèrie TV)

1999

Los últimos días

1998

Punto muerto

1997

Kan, el trueno